

Néhány nap telt ez azóta, hogy a pásztorok meglátogatták a Szent Családot. Ezalatt a néhány nap alatt elfogyott minden ételmük. Egy reggel József így szólt Máriához:

- Menjünk be a városba ennivalóért! Nincs ugyan pénzünk, de a betlehemi lakosok jószívűek, biztosan megszánják bennünket.

Mária karjára vette a kis Jézus és elindultak a városba. Útjuk során bekopogtak minden házba, de sehol sem jártak szerencsével. Hiába kérlelte az embereket Mária:

- Legalább a gyermekemre legyetek tekintettel!

A legtöbben széttárták a karjukat és a fejüket csóválták.

- Miből adjunk, mikor nekünk sincsen? - kérdezte egy hordóhasú kereskedő.

- Tegnap este kirabolták a házamat, semmim sem maradt! - siránkozott álnokul egy apró termetű lócsiszár.

A harmadik helyről meg egyenesen elzavarták őket:

- Mit képzelték - kiáltozott a házigazda-, lopom én a pénzt, hogy minden csavargónak jusson belőle?

József és Mária szomorúan mentek tovább. Mindenhová bezörgettek, de volt úgy, hogy meg sem hallgatták őket. Nemsokára elértek a város legszélső házához.

- Ez az utolsó lehetőség, próbáljuk meg itt is - sóhajtott József. Bekopogtak a düledező viskóba. Egy anyóka nyitott ajtót.

- Mi járatban vagytok? - kérdezte.

- Alig merjük elmondani, mert eddig mindenhol elzavartak - válaszolt bátortalanul Mária.

- Nekem nyugodtan elmondhatod - mosolygott az anyóka - szívesen segítek én, ha tudok!

- Nehezünkre esik a koldulás, de ennivalóra lenne szükségünk. Nem a magunk sorsa aggaszt, hanem a gyermekünké. Néhány napja született csak.

- Jaj, kedveseim, akkor tényleg rossz helyen jártok. Az egész városban mi vagyunk a legszegényebbek. A fiammal élek együtt, aki egész nap dolgozik, de a betevő falatot is alig keresi meg. Most is csak egy kevéske liszt van a szakajtó alján, ami a vacsoránkra is alig elegendő.

- Akkor menjünk! - karolta át lemondóan József Máriát.

- Várjatok csak! - kiáltott utánuk az anyóka. -Eszembe jutott valami. Én már öreg vagyok, beérem kevéssel is. Lepényt sütök a lisztből, és a felét nektek adom. Jó lesz?

- De mit fog szólni a fiad? - ellenkezett József.

- Ó, azzal ne törődj! Majd azt mondom neki, hogy én már megettem a magamét.

Az anyóka nekiállt és ízletes lepényt készített a lisztből. József és Mária jóízűen elfogyasztották a részüket.

- Köszönjük szépen - hálálkodtak evés után. - Ezerszeresen fizesse vissza az Isten, amit kaptunk.

Hálatelt szívvel búcsúztak el az anyókától. Az kiállt a háza elé és hosszasan nézett a távozók után. Kis idő elteltével befordult a szobába, hogy lepihenjen. Ahogy belépett az ajtón, kishíján felkiáltott meglepetésében.

- Nem, ez nem lehet igaz - mormolta -, valami baj van a szememmel!

Közelebb lépett az asztalhoz, de most is ugyanazt látta. A szakajtó tele volt a legfinomabb fajtájú liszttel.

Izgatottan szaladt ki az ajtó elé, hogy utolérje a Szent Családot, de azok már eltűntek a messzeségben.

- Isten küldöttei voltak - motyogta az anyóka. - Talán valamelyik próféta kelt életre?
Leborult a küszöbre, és szívből jövő hálaimát mondott Istennek. Nem is sejtette, hogy a kis Jézus személyében maga az Isten látogatta meg a házát.
De ezzel ég nincs vége a történetnek. Ettől kezdve ugyanis az esténként kiürült szakajtó másnap reggelre mindig telve volt a legfinomabb liszttel.